

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 162. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592593424/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

mig i trykkede Kaar, vilde han ikke blot paa en smuk Maade have tilbudt mig Bistand, men baade under fire Øine og i Selskab have behandlet mig med største Forekommenhed. Men den Omstændighed, at jeg stod aldeles uafhængig, uden at han ret begreb hvordan, at jeg virkelig socialt var hans Lige, uden at han behøvede at løfte mig op dertil, var upaatvilelig en Dæmper paa hans Venskab. Grevinden var uforandret. En Dame af høj Stand, ja enhver virkelig Dame, kan indtage en Stilling overfor en ung Mand, hvoraf det er umuligt at slutte, hvad hun egentlig mener med den beskyttende Gunst, hun viser ham. Hun kan være nedladende baade mod en Prinds og mod en Borgerlig, og den Borgerlige veed ikke, om det er Nedladenhed eller Anerkjendelse. Jeg havde aldrig i denne Henseende været paa det Rene med Hensyn til Grevinden og var det heller ikke nu. Men noget Særegt, en Mangel paa Et eller Andet, var der i Forholdet mellem de tre Mennesker og mig, især for dem, der enten som Comtesse Felicia tilforn havde set os sammen eller som *Astrid* havde faaet den Forestilling, at jeg stod paa inderste Fod med dem.

Paa en af de Udflugter tilfods eller tilhest, hvor jeg undertiden kunde faae Leilighed til at være et Par Minutter alene ved hendes Side, spurgte hun mig, i hvilket Forhold jeg egentlig havde staaet til Grevens.

Jeg fortalte hende det nøiagtig og forklarede hende Anledningen deraf, at der paa et vist Punkt havde været noget Forstyrrende i mit Liv, og da hun tilfældigvis kom til at spørge om Tidspunktet, da dette havde ført mig til Grevens, kunde jeg jo ikke sige, at det var hendes Forlovelsesstid; men hun kunde vel ikke undlade at blive opmærksom paa, at begge Aarstal faldt sammen. Hun førte Samtalen fra denne Gjenstand. Et eller Andet, som vi havde set sammen i Rom, kom paa Bane, og fra et af Museerne sprang Tanken, som den saa ofte gjorde, hjem, og idet hun talte om en Kunstner hjemme, førtes vi til Charlottenborg, og pludselig sagde hun: «Der mødte jeg Dem en gang. De gik med en Dame.»

«Ja, med min Søster.»

«Deres Søster?» udbrød hun.

«Ja, det synes at overraske Dem.»

«Det gjør det ogsaa. Det er aldrig faldet mig ind, at De havde Søskende.»

Selv om Andre ikke vare komne til, var vor Samtale dog standset